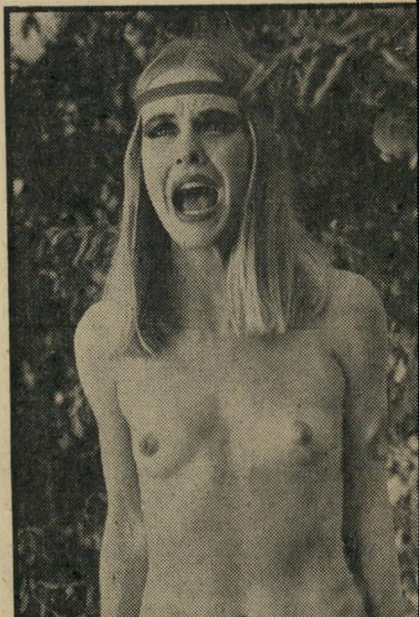

הורה לצלם מחדש את כל הסצינה. פעם אחרת היה על אורי וגדי להגיע לדימור נה. לצורך ההסרטה. דינר שלח להם סגור עם שתי מיטות בתוכו. כדי שיוכלו לישון בנוחיות בזמן הנסיעה.

כל זמן שהותה בארץ. לא ניסתה שרי להשתלב בבוהמה התל-אביבית. בחרה את חבריה במידה רבה מבין אוכלוסיית הכי ריכה הירבחה לשבת בבית ולבלות את שרי התגלתה כמאמינה בהורוסקופים.

דנה צויגנברג ב"הצד השני" חזייה בזנע

יונה איואן ב"הצד השני" הגם את. נורית?

עידום בנוגפיים

אחבה נוסח קופנהגן (מק-סיס, תל-אביב, איטליה) — מי שחשש פן הלך איזה שד או מישהו גל קטן לאיבוד, בסרט זה — יכול בהחלט להירגע. הצניזורה הישראלית לא התכה שום דבר מהסרט. כל מה שקיץ, קוצץ מתמונות-הפירסומת בלבד. הכל נשאר קיים — בגודל ובצבעים טבעיים — בקומדיה איטלקית זו המוקדשת להרפתקאותיו של איטלקי חם, המבקר בדנמרק של ימינו. לאנרו בזואנקה ("חומו ארוטיקוס"), שהיה כנראה כבר לסמל הברימיטיות בהתגלמותה, זוכה הפעם דווקא לתפקיד מתורבת למדי, כסוכנו בקופנהגן של יצרן נעליים איטלקי גדול.

אבל למרות שהוא חושב את עצמו לאיש העולם הגדול, משוחרר ממעצורים מיניים, הרי שמחזות כמו מיסיות החלפות-נשים — בגלוי, ולא בסתר, כמו בבית — צילום של דוגמניות ערומות — להדגמת נעליים — סרטים פור-נוגריים שאינם מרגשים איש — לא את המשתתפים ולא את הצופים — או בעל הרוואה את אשתו בזרועות אחר ופורץ בצחוק, במקום לשלוף סכין — כל אלה נראים לו קשים במקצת לתפיסה.

למרה הפלא, ולמרות העידום השופע בסרט, במרומו ובגלוי, הרי שהבמאי סטנו ("ההשתלה") הצליח הפעם לעשות סרט שאינו גס יתר על המידה. הוא אפילו מספיק

מדגימי מישגל בכיתה: וגם מוסר

פה ושם להשוות ערכי-מוסר שונים, בין הצמון והדרום — כשהוא מתחיל בסאטירה על האיטלקים, ומסיים בעקי-צות לדגים. כל העניין אמנם אינו מתוחכם במיוחד, אבל מי יוכל לעמוד בפני ההזדמנות לחזות במישגל מיני גלוי בנוכחות כיתה, באוניברסיטת קופנהגן?

נושחקי צבעים

בסימטאות הכרך (אסתר, תל-אביב, ארצות-הברית) — בארץ צות-הברית היה סרט זה להיט גדול — בעיקר משום שפנה ישירות אל הקהל הכושף, וזה קיבל אותו ברועות פתוחות. המעשה בסוחר סמים שחוס-עור מהארלם, העוסק במלאכה זו רק משום שלש-חורים אין כל אפשרות אחרת להתקדם בחיים בעולמו של האדם הלבן — השתלב היטב עם ההשקפות הפופור-לאריות כיום באמריקה, האומרות בפסקנות גמורה, כי כל השחורים הם בעצם לבנים (בנפסם) וכל הלבנים שחור-רים. מה ההבדל בין זענונות זאת לקודמת, קשה לדעת. מוכר הקוקאין המכונה פריסט (השחקן רון או'ניל), נוסע בלינקולן מפוארת, מחליף בגדים מהר יותר משמח ליפה זיקית צבעית, משכיב חתיכות מכל הגזעים, ומת-מחה אפילו בקארטסה. בין נודדיו באיזורי-העוני של האר-לם ומגישותיו עם פושעים ועלובי-חיים למיניהם, נשמעות מדי פעם הערות מבריקות — כמו זו שאומרת, כי אנשים שנולדו בפשע, לכודים במעגל קסמים שאין ממנו מוצא, או אחרת הטוענת כי ממילא אין לאיש השחור העוסק בפשע אפשרויות רבות: אם הוא ממשיך בדרכו, אורבת לו סכנת-מוות. אם הוא מנסה לעזוב, המוות הוא בטוח. אין מוצא, יעני.

אלא שהערות אלה נמצאות במרחק כבד אחת מן השנייה, וביניהן מלא הבד בלינקולן הזוהרת ובסימ-טאות הכרך, מישגל ארוטי אחד, והרבה מאוד פיטפופטי

אוניל: כל השחורים אותו דבר

סרק, שבחם מסווגות הדמויות בשרירות שלא היתה מביישת אפילו גזען דרומי: כל הלבנים הם אותו הדבר — נבלים כמובן — וכל השחורים כנ"ל — קורבנותיהם. גרעין העלילה דל למדי, והבמאי גורדון (שאפט) פארקס, מנסה למלא אותו בכל מיני זיקוקין דינור טכניים, נאלץ בסופו של דבר למרוח שטח גדול מדי של ריקנות בשיכבה דקה מדי של צבע.

דבר ראשון שעשתה. אחרי שהכירה את אורי, היה לבדוק אם המול שלו מתר אים לשלה. כשגילתה שלא. היתה מרוצה.

לוי על סמית ב"הצד השני" — או טבעיות ערומה

ירושלים

*** למות מאהבה (ירושלים, צרפת) — באמצעות סיפורה — האמיתית — של מורה המתאהבת באחד מתל-מידה, מוקיע הבמאי אנדרה קאיאט על השמרנות והמוסר המיושן של החברה הצרפתית, כולל זו הנחשבת למתקדמת ושמאלנית. אני גירארדו מרשימה בתפקיד הראשי.

*** מוות בוונציה (סמדר, איטליה) — גירסתו של ויסקונטי לרומן של תומאס מאן על אמן הגוסס בעיר התעלות, הגוססת גם היא. השלכות סי-לוסופיות רבות על משמעות האומנות והתפקידה בסרט אסתטי להפליא. עם מישהו חק משובה של דירק בוגארד בתפקיד הראשי.

חיפה

*** Z (בית-רוטשילד, אלז'יר) — סרטו המפורסם של קוסטא-גבראס על שחיתות מישר הקולונלים ביוון. מבוסס על פרשת הירצחו של המדינאי השמאלני למברקיס. מרתק, מוחך ובעל משמעות פוליטית שאין להתעלם ממנה.

שהרי בסרט היה עליהם לגלם שני אנשים שונים. לפני תחילת ההסרטה נתנה לו במנתה שרשרת-זהב ועליה מדליון בצורת מצלמת קולנוע זעירה. לפני הקרנת הסרט בפסטי-בל וונציה, לא הפסיקה לצלצל לחדרו, להזכיר לו לעגוד את השרשרת. בשביל המול. וזה עור, כמובן. עובדה: הסרט זכה לביקורות טובות בפסטיבל.

תדריך

תל-אביב

*** קאבארט (פאר, ארצות-הברית) — מחזמר המתאר בפיומוני, יר-הר מאשר בעלילתו, את גרמניה של תחילת שנות השלושים וגלישתה לגהי-נוס הנאצי. הופעה מרשימה של ליוה מינגלי ושל ג'ואל גריי. בתור מנחה הר-קאבארט.

*** הצגת הקולנוע האחי רינה (פריז, ארצות-הברית) — סיפורה הנוסטלגי של עיירה במעמקי טקסס, לפני עשרים שנה יותר, כאשר אמריקה עוד לא איבדה לגמרי את האידיאלים ואת התמימות שלה. רגיש ונוגע ללב.